

Economie. Facerea unei Case de Asigurări de Stat, ar inspira mult încrederea în asigurări și le-ar da o mare dezvoltare, căci după cum spune *Cheysson* „*Statul este providența reală, el are încrederea universală*“.

În fine Societățile de asigurare trebuie să asculte și de cei ce le atrag atențiunea asupra rolului lor moral și social, iar nu numai de cei ce le reamintesc de rolul lor financiar. Ele nu trebuie să uite cele ce a spus senatorul *Maze* la congresul de Mutualitate din 1889 din Paris, pe care-l prezidă :

„*Cum, numai prin aceia că s'au găsit oameni de înaltă valoare morală și intelectuală care au voit să examineze de aproape funcționarea Asociațiilor noastre, starea problemelor ce interesează 1.500.000 persoane, și care din nenorocire nu preocupă în destul nici opiniunea, nici puterile publice, acești oameni să fie acuzați că vă sunt adversari, aproape inamici! Asta ar fi în adevăr un mod cu totul straniu, cu totul nedrept, de a privi lucrurile; bunul simț însă le va da lesne dreptate și îi va saluta ca amici devotați pe aceia care caută, cu noi și pentru noi, lumina și adevărul*“.

Din parte-mi nu am nimic cu nici una din Societățile de Asigurare; nu sunt asigurat la nici una, și în condițiunile pe care le pun actualmente, nu mă voi asigura la nici una.

I. Ionescu

Inginer-Şef, Profesor la Școala
de Poduri și Șosele.

DIVERSE

Titlul de inginer. — *Originele cuvântului.* — Se admite în general că titlul de *inginer* a luat naștere către anul 1450 pentru a denumi astfel pe constructorii de mașini de războiu. A cincea ediție a *Vocabularului Academiei Crusca*, fondată în 1587 la Florența, îi atribuie o origină mai veche.

În 1156, *Analele din Milan* menționează un arhitect mi-

litar cu numele de «Magister Guitelmus». Patruzeci ani mai târziu (1196), Alamanus de Guitelmus, probabil un fiu al celui dintâi, care a făcut șanțurile și palisadele Placentiei, este denumit în *Annales Placentini Guelfi* prin cuvântul latin *encignerius*. Acest cuvânt ar fi trebuit scris *ingignerius*, căci rădăcina *gigno*, ca și silaba germană *in*, înseamnă acel ce produce, creiază, dă naștere la ceva. Latina clasică nu întrebuițează acest cuvânt; pentru ea inginerul este *architectus militaris*, căci mașinele fac parte din arhitectură, după cum se vede spre exemplu în Vitruviu.

Tot *Annales Placentini Guelfi* vorbesc, în 1238, de un oarecare Calamandrinus ca cel mai bun inzegnerium din Brescia.

Zece ani mai târziu, Jocelin de Cornaut ia în Franța titlul de *maistre engingnerre*. El luă parte la a șasea cruciadă, împreună cu istoricul Joinville, care vorbește de dânsul în uvrajiul său *Histoire de Saint-Louis*.

În războiul din Navara (1276—1277) apare un «maestre Bertran» pe care Anelier îl menționează ca *engeynnyre*.

În Germania se întrebuițează încă la acea dată cuvântul *antvercmeister*, derivat dela termenul *antverc*, care înseamnă material de războiu.

Cuvântul german de *ingenieur* nu apare decât pe la mijlocul secolului al XV-lea. Il găsim, mai ales, în titlul unui tratat manuscris asupra artei războiului: *Ingenier-Kunst-und Wunderbuch*, dar nu se știe bine de când datează acest titlu. Într'un înscris din 1621, prin care posesorul acestei cărți o dăruiea ducelui de Saxa-Weimar, ea este menționată supt titlu de *Ingenier-Buch*.

(Din *Zeitschrift des Vereins deutscher Ingenieure*).